

PARLAMENT DE CATALUNYA

Òrgan de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública

Vot particular que formula Mario Núñez Martínez amb relació a la Resolució de 10 de gener de 2023

Amb ple respecte per l'opinió majoritària, formulo aquest vot particular per fer constar que, com vaig manifestar durant la deliberació, considero que la reclamació hauria d'haver estat admesa a tràmit.

En primer lloc, penso que l'article 104.3 del Reglament del Parlament, que estableix que «s'exclouen del còmput dels terminis els dies hàbils compresos entre els períodes ordinaris de sessions» —sense diferenciar entre els terminis establerts per dies i els terminis establerts per mesos—, juntament amb l'acord de la Mesa del Parlament de 28 de juny de 2022 (*Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* núm. 349, de 4 de juliol de 2022), poden donar lloc, si més no, a un dubte jurídic amb relació al còmput, en l'àmbit parlamentari, del termini d'un mes per a interposar la reclamació que estableix l'article 42.1 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern. Aquest dubte, en la meva opinió, no es pot dir que sigui completament irraonable.

No nego la raonabilitat de la distinció entre l'activitat parlamentària *stricto sensu* i l'actuació administrativa del Parlament en què es basa la decisió majoritària, però constato que l'article 104 del Reglament del Parlament fa referència, genèricament, als terminis «indicats» (apartat primer) o «establerts» (apartat segon) «per aquest reglament», sense servir-se, si més no expressament, de la distinció entre l'activitat parlamentària *stricto sensu* i l'actuació administrativa del Parlament.

Certament, l'excepció, en l'article 104.3 del Reglament, relativa als afers que hagin estat inclosos en l'ordre del dia d'una sessió extraordinària, pot ser indicativa que aquest precepte no sigui d'aplicació a l'actuació administrativa del Parlament.

Ara bé, també considero important tenir en compte que l'article 30 de la Llei de l'Estat 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, no és una norma d'aplicació directa al Parlament, ni tan sols pel que fa a la seva actuació administrativa, atès el que estableix la disposició addicional cinquena de la dita llei.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Òrgan de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública

Em sembla determinant, en aquest cas, el fet que l'aplicació o no dels dits precepte reglamentari i acord de la Mesa del Parlament als procediments de reclamació contra les resolucions de sol·licituds d'accés a la informació pública és una qüestió que no havia estat, fins a aquesta resolució, mai encara objecte d'interpretació per part de l'Òrgan de Garantia. No existia cap precedent en el qual el propi Òrgan de Garantia hagués exclòs l'aplicació de l'article 104 del Reglament del Parlament i de l'acord de la Mesa del Parlament de 28 de juny de 2022 (*Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* núm. 349, de 4 de juliol de 2022) —o de qualsevol altre acord equivalent— als procediments de reclamació contra les resolucions de les sol·licituds d'accés a la informació pública.

En definitiva: entenc que, no essent immediatament obvi que la normativa sobre el còmput de terminis que estableix l'article 30 de la Llei de l'Estat 39/2015 sigui aplicable sense cap modulació a l'actuació administrativa del Parlament —i per tant, que no ho sigui la normativa en la matèria que estableix el Reglament del Parlament—, i no havent-hi cap precedent en el qual l'Òrgan de Garantia hagués hagut d'abordar anteriorment aquesta qüestió, l'Òrgan, d'acord amb el principi *pro actione*, i de conformitat amb el que estableix l'article 13.e de la Llei de l'Estat 39/2015 —com a principis que han d'inspirar tota l'actuació administrativa—, hauria d'haver admès a tràmit la reclamació, i resolt sobre la qüestió plantejada.

En segon lloc, com també vaig sostenir durant la deliberació, considero que, encara que es consideri, com fa la decisió majoritària, que la reclamació contra la Resolució 19/2022, del 15 de juliol, va ser interposada, *rectius*, fora de termini, l'Òrgan de Garantia hauria d'haver admès a tràmit la reclamació, si més no, com a reclamació contra la manca de lliurament material de la informació, atesa la naturalesa estimatòria, si més no formalment, de la Resolució 19/2022, del 15 de juliol.

En aquest sentit, cal tenir en compte que l'article 29.2 del Reglament aprovat mitjançant el Decret 111/2017 estableix que una reclamació també pot tenir per objecte «l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta». El seu article 30.b, a més, estableix que estan legitimats per a interposar la reclamació «les persones a qui se'ls ha reconegut l'accés a la informació per resolució expressa o presumpta i no se'ls ha facilitat efectivament l'accés a la informació».

PARLAMENT DE CATALUNYA

Òrgan de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública

Encara que el Decret 111/2017 no resulti directament aplicable al Parlament, aquesta possibilitat es deriva del fet que, altrament, la persona que ha presentat una sol·licitud d'accés a la informació pública i ha obtingut una resolució formalment estimatòria, però que posteriorment al·lega que no li ha estat lliurada la informació dins el termini de trenta dies hàbils previst legalment, seria de pitjor condició que qui ha obtingut una resolució desestimària de la sol·licitud.

D'aquesta manera ho explica la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública en la seva Resolució de 18 de maig de 2016, d'estimació parcial de la Reclamació 18/2016, quan encara no s'havia aprovat el Decret 111/2017:

«Tot i que, en aquest cas, la reclamació no s'interposi contra la resolució formal –estimària– de la sol·licitud d'informació presentada, sinó contra l'acte material posterior de lliurament (incomplet) de la informació, aquesta Comissió és competent per atendre-la, ja que altrament s'arribaria al resultat absurd de posar a disposició de la ciutadania el mecanisme gratuït de garantia davant la GAIP quan l'Administració denegues formalment el dret d'accés, o quan no s'hi pronunciés en el termini establert (silenci administratiu), però no quan l'estimés i incomplís, a continuació, l'obligació de lliurament material, en el termini de trenta dies, que imposa l'article 36.1 LTAIPBG. No tindria sentit donar un tractament pitjor a les persones afavorides per una resolució formal estimatòria, obligant-les a acudir directament als tribunals de l'ordre contenciós administratiu per obtenir l'accés efectiu a la informació sol·licitada. Així ho ha entès aquesta Comissió als apartats 4.d i 5.c del seu Manual de reclamació, assignant un caràcter preferent a aquestes reclamacions».

L'Òrgan de Garantia, en la Resolució 1/2022, de 4 de gener, ja va considerar que era competent per a resoldre reclamacions sobre la manca de lliurament de la informació després que existeixi una resolució estimatòria.

Doncs bé, en aquests casos, l'article 32.1.d del Reglament aprovat mitjançant el Decret 111/2017 disposa que el termini d'un mes per a interposar aquestes reclamacions cal comptar-lo des del venciment del termini de trenta dies hàbils que estableix l'article 36.1 de la Llei 19/2014.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Òrgan de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública

En aquest cas, ens trobem davant una resolució, la Resolució 19/2022, del 15 de juliol, de la coordinadora executiva del Departament de Gestió Documental i Recursos d'Informació, que és formalment estimatòria, i la reclamant denuncia clarament l'incompliment material del dret d'accés:

«Els motius de la reclamació s'exposen a continuació i en el seu conjunt responen al fet que el Parlament de Catalunya no ha subministrat la informació suficient per entendre les dades que s'exposen en la documentació entregada el 30 de juliol sobre la prima de jubilació».

Entesa la reclamació d'aquesta manera —és a dir, com a reclamació, no contra la resolució formalment estimatòria, sinó contra la manca de lliurament de la informació sol·licitada—, penso que és clar que, fins i tot amb la interpretació majoritària sobre el còmput dels terminis, la reclamació no era extemporània.

Per tant, atès que la reclamació no era extemporània —si més no, pel que fa a l'incompliment material al·legat del dret d'accés a la informació pública, en els termes que preveu l'article 29.2 del Reglament aprovat mitjançant el Decret 111/2017—, considero que no podia ésser inadmesa pel motiu que expressa la resolució majoritària, i per tant, que la conclusió a la qual arriba aquesta és incorrecta; i això, sense que possibles consideracions sobre la correcció o no de l'execució efectuada per part del Departament de Gestió Documental i Recursos d'Informació de la Resolució 19/2022, del 15 de juliol, atesos els termes de la dita resolució i els drets fonamentals afectats —singularment, el dret a la protecció de dades personals al qual fa referència la Resolució 19/2022, però també, d'acord amb la jurisprudència del Tribunal Europeu de Drets Humans, el dret a comunicar lliurement informació veraç de la persona reclamant, que la resolució no menciona—, puguin alterar, en la meua opinió, la conclusió a la qual hauria d'haver arribat l'Òrgan de Garantia sobre la tempestivitat de la reclamació.

És en aquest sentit, doncs, que emeto aquest vot particular.

Barcelona, en la data de la signatura electrònica.